

ת"פ 63591/10 - מדינת ישראל, המאשימה נגד גנאן מורהד, הנאשם

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 63591-10-15 מדינת ישראל נ'
מוראד (אחר/נוסף)

בפני כבוד השופט שמואל הרבסט
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
גנאן מורהד - הנאשם

גמר דין

האישום והסדר הטיעון

הנואשם הורשע על פי הודהתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מכتب האישום שתווקן במסגרת הסדר טיעון, עולה כי ביום 28.10.15 בשעה 02:02, בפאב "הבליז" ברחוב הלל בירושלים, התפתח בין המתלוון אשר בילה בפאב עם חברו לבין הנאשם דין ודבריהם. הנאשם ניגש אל המתלוון, אחץ בו בצווארו, הפילו לרצפה והחל מכח בו נמרצות ולא הפסיק באמצעות ידיו ואגרופיו, תוך שהוא לא מסביר למTELון לזוז.

הנואשם המשיך להכות את המתלוון, עד אשר אחד הנוכחים בפאב הריס את הנואשם מהTELון. כתוצאה לכך, נגרמו למTELון סימני חבילות במקומות שונים בראשו וברגלו.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, וב"כ המאשימה הודיעה כי עמדתה היא להשתת עונש מאסר לריצוי בפועל על הנאשם.

תסקירות השירות המבחן מלמדנו כי הנאשם הינו בן למשפחה תומכת, מזוהקאי בעל אזרחות הולנדית, עברו נטול הרשות קודמות ור��עו תקין ונורמלי.

הנאשם מבטא צער וחרטה על מעשיו ונוטל אחריות למiosis לו, אם כי קצין המבחן מצין כי במצבים מסוימים נוטה להנאשם לאבד שליטה עצמית ולנהוג בצורה אימפלסיבית.

ኖכח כל אלו, המלצהה של קצינת המבחן הינה לשירות לtowerת הציבור בהיקף של 140 שעות יחד עם עינויה צופת פני עתיד.

הטיוננים לעונש

ב"כ המאשימה, עו"ד ח. קולבקר, הדגיש את הפגיעה במתלון תוך שימוש באלים קשה וטען כי על בית המשפט להלחם בנוגע זה של אלומים ללא פשרה ולקבוע מתחם העונש הולם אשר ינווע בין 18-7 חודשים מאסר בפועל ממש, וכן קנס ופיצוי נילווה.

עונושו הרואו של הנאשם, נוכח עברו הנקי של הנאשם צריך שיעמוד על **8** חודשים מאסר בפועל, מאסר ומותנה ופיצוי למתלון.

הסניגור, עו"ד א. גולן, טען מנגד כי מתחם העונשה ההולם צריך שייהה מזמן בהרבה מזה אשר טען על ידי המאשימה, וזאת לנוכח טيبة של העבירה (סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977), ועל כן יש להסתפק בעונשה הכוללת **שירות לtowerת הציבור**.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

לצדיה של עבירות התקיפה הגורמת חבלה ממשית, קובע סעיף 380 לחוק העונשין עונש מרבי בן שלוש שנים מאסר, ללמדך על חשיבותו של הערך המוגן בעבירה זו - ההגנה על שלומו של האדם, שמירה על שלמות ובריאות גופו, לצד הזכות לביטחון אישי.

התופעה הקשה של אלומים בין בלינים במהלךليلי במקומות הולכת ורוחת במדינתנו, וכן מוצאים עצםם בעירים היוצאים לבילוי חברותיים, נקלעים לתגרה ולליבה של זירה אלימה, בעוד שכל אשר ביקשו הוא לבנות עם צעירים כמותם. תקיפות אלה, המבוצעות על פי רוב בשעות הקטנות של הלילה, לאחר שמתפתח ויוכוח על זוטי דברים, מסלימות לא אחת ויש שהן הביאו גם לkillוח חי אדם.

בית המשפט העליון עמד על התופעה הכאובה ועל הצורך בהוקעתה כבר לפני כעשור שנים:

"למרבה הצער, עבירות אלומים במקומות, בהן מעורבים צעירים, ולא פעמי צעירים ללא עבר פלילי, הפכו למעשה של יום ביום, בתיהם המשפט מצווים לתרום את תרומתם לעקירת נגע האלים בדרך של עונשה מרתיעה" (ע"פ 1132/07 **מxon נ' מדינת ישראל** (יום 5.8.07, פורסם ב公报).

כתב האישום מתאר כי בעקבות דין ודברים, ככל הנראה עניין של מה בכך, ניגש הנאשם אל המתלון והחל בתקיפתו. מהאופן בו התקיפה מתוארת בכתב האישום, נראה כי זו נשכה דקות מספר, שבמהלכן הנאשם היכה את הנאשם

מכות נמרצות, ללא הפסקה, ולא אפשר למתלון לזרז ממקומו. הנאשם המשיך להכות את המתלון, עד אשר אחד הנוכחים במקום הרימו מהמתלון.

תיאור זה מעלה כי מדובר בתקיפה המצודה ברף הבינוי - גבוה של העבירה.

לא מדובר במלולמה בודדת שהנאשם הלם במתלון, אלא בתקיפה שנמשכה זמן מה, ובמהלכה הנאשם ביצע מספר מהלכים אלימים, ורק כאשר הופרד מהמתלון בידי אדם אחר, חדל מעשייו.

על עצמתה של האליםות שהפעיל הנאשם, מעידות הפגיעות שנגרמו למתלון - סימני חבלות במקומות שונים בראשו וברגלו, ולא מן הנמנע כי בלחת הרוב שבו היה מצוי הנאשם, ובעוצמת הכוח שהפעיל לפני המתלון, צפי היה להיגרם נזק רב יותר, אולם לא הופרד הנאשם מהמתלון כאמור.

בהתאם לסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2011, הוגשה מטעם המתלון הצהרה, ממנה ניתן ללמוד על הפגעה הקשה שגרם לו הנאשם.

המתלון מסר כי התקיפה נמשכה זמן "שנראה לו כנצח", כאשר הנאשם תקף אותו, והוא עזק לעזרה עד אשר הנוכחים במועדון שמעו את זעקותו והרימו ממנו את הנאשם.

המתלון מסר כי נדרש לטיפול רפואי, פניו התנפחו באופן מבהיל, הוא סבל מנקע חמוץ ברגלו והתקשה ללבת ולהתניע משך תקופה ארוכה ונזקק גם לטיפולים פיזיותרפיים, מה שגרם גם לפגעה בעבודתו והכנסתו.

המתלון סיפר כי היה כה כאוב והתביש להיראות בפומבי כשחבלות על גופו, ואחז בו פחד עד אשר נמנע יצאת מביתו בשבועיים הראשונים שלאחר התקיפה.

מעבר לסימנים הפיזיים אשר הותירה בו התקיפה, מסר המתלון כי נגרמה לו עגמת נשע עצומה, פחד, חרדה וחשש מפני תקיפות נוספות, וחיו אינם עוד כשהיו. מאז התקיפה הוא הפר מאדם זקוף קומה, גאה וחדור ביטחון עצמי, לאדם חבול פיזיות ומצלק נפשית. הוא מתקשה לחזור לשגרת חייו וחוש כי איבד את תחושת הביטחון ואת האמון בבני אדם.

הצהרת המתלון מתארת את הפגעה הקשה שנגרמה למתלון כתוצאה מעשהו של הנאשם, ומעבר לנזק הפיזי שנגרם לו ובא לידי ביטוי בכתב האישום, היא מלמדת על הפגעה בביטחוןיו האישי של המתלון, מאז הותקף בידי הנאשם.

לאחר שבחןתי את כל האמור לעיל, את העריכים המוגנים והפגיעה המשמעותית בהם, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנווגת בפסקה, מצאתי כי מתחם הענישה נع בנסיבות זה בין עונש מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 14 חודשים מאסר לריצו בפועל.

העונש המתאים

הנאשםILDID שנות 1975, בן כ- 42 שנים.

לזכותו של הנאשם ניצבת הودאותה בעבירה המיוחסת לו, עימה נטילת אחריות על המעשה והבעת רצון לחזור למוטב.

זהה הסתבכוו היחידה של הנאשם עם הדין הפלילי, ונראה כי מדובר במעידה חד פעמיות בחיו של אדם המקיים אורח חיים נורטטיבי, עסוק באומנותו כמוסיקאי ברוחבי העולם, ונמנע בדרך כלל ועד כה מעימותים ומעשי אלימים דוגמת זה אשר לפנינו.

מאז ביצע הנאשם את העבירה, היה עצור במשך מספר ימים, ובמהמשך שוחרר בתנאים מגבלים ושזה בمعצר בית מלא מזה כ-10 שבועות, ובמהמשך תנאי הוקלו ככל שהתmeshר ההליך הפלילי.

כפי שציינה קצינת המבחן בתסקירה, מעטו של הנאשם לראשונה בחיו הותיר ב הנאשם רושם עד, ומעורבותו בהליכים הפליליים, בהם אינם מרגל הינה גורם מרתקיע ביותר עבورو.

עוד עולה מຕスクיר שירות המבחן, כי הנאשם נוטל אחריות על המiosis לו וכן מביע צער וחרטה בגין מעשים אלו.

יחד עם זאת, אל מול השיקולים האישיים של הנאשם, עומדים נגד עניי גם האינטרסים הציבוריים המכיב ענישה מרתיעה בעבירות מעין אלה, וכן הפגיעה והנזקים שנגרמו למתלון. מצב שבו שני אנשים נורטטיביים יוצאים, כל אחד על פי עניינו, לבילוי שענינו הנהה, ומסיימים ערבות זה כאשר אחד מהם עצור, והשני חבול בפניו ובראשו.

"דין ודברים" צריך שיישאר בפיהם של הצדדים, ולא באגראופיהם. הנאשם לא שולט ביצרו בעניין זה, וחבל בכך. עם זאת, עברו הנקי, חרטתו, שירות המבחן והמלצותיו החיוביות, כל אלו מלמדים כי הנאשם זה ראוי **שיהיה בחלוקת התחתון** של מתחם הענישה שצוין לעיל.

נסוף על כך, ראייתי את המתلون, שמעתי את דבריו הקצרים ועיינתי בתצהיר נפגע העבירה בו מספר הנאשם על נזקיו, הנפשיים והגופניים, כתוצאה מהתקיפה המתוארת בכתב האישום המתוקן. אף אם אטעלים מנקודות שונות החורגות מהסדר הטיעון המוסכם אשר בין הצדדים, הרי שעדין ניתן היה להתרשם מהפגיעה ומההשלפה אשר חש בעת שהוכה במחלה בילוי לילו שהוא אמר להיות מהנה, אך הסתיים לדבון הלב, בדרך העגומה אשר תוארה לעיל. לא אוכל להחזיר למתלון את הרגשות הטובה בעת יציאתו לבילוי באותו הערב אשר נחרבה בעקבות מעשי הנאשם, אולם אטייל פיצוי אשר יש בו מעט מעת כדי להיתיב את מצבו של המתلون.

לפיכך, לאחר שקהלתי את כל הנדרש, תוך התחשבות בכלל הנסיבות, במעטו של הנאשם והימצאותו בתנאים מגבלים מזה כונה ושלושה חודשים, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **ארבעים וחמשה (45) ימי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות בניין ימי מעטו, והכל על פי חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות ובכפוף לה. ריצוי רכיב עוני זה יחול ביום 21.1.18.**
2. **3 חודשים מאסר שאוטם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך 3 שנים מהיום על העבירה בה הורשע הפליך זה.**
3. **פיקוי למתלון בסך 5,000 ₪. הנאשם יפקיד סכום זה עד יום 1.6.18 בקופת בית המשפט, ומשם יועבר הסכום הנ"ל לידי המתلون.**
4. **কنس בסך 500 ₪ או 14 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם עד ליום 1.6.18.**

זכות ערעור לבית המשפט המחויז תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ג בטבת תשע"ח, 10 ינואר 2018, בנסיבות הצדדים.